

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou ve věci

žalobkyně: **T.L.D.**, nar. ..., státní příslušnost Vietnamská socialistická republika,
pobytem ...

zastoupené: Mgr. Petr Václavek, advokát sídlem Opletalova 1417/25, 110 00
Praha 1,

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7,

v řízení o žalobě ze dne 18.10.2018 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21.9.2018 č.j.
OAM-353/ZA-ZA11-HA10-2018

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Včasnou žalobou ze dne 18.10.2018 se žalobkyně domáhala přezkoumání **napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 21.9.2018 č.j. OAM-353/ZA-ZA11-HA10-2018**, protože s ním nesouhlasí, neboť dle ní žalovaný nedostál své povinnosti vyplývající ze zásady

materiální pravdy, kdy nedostatečně zjistil skutkový stav věci, respektive jej vykládal naprosto nesprávně a v rozporu se skutečností tak docházel ke zcela nesprávným závěrům, v důsledku čehož došlo k nesprávnému posouzení její situace ve vztahu k neudělení azylu dle ust. § 12 a § 14 a doplňkové ochrany dle ust. § 14a odst. 1 a 2 písm. b) a d) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen **zákon o azylu**). Dále žalobkyně konkretizovala svá tvrzení ve vztahu k neudělení azylu dle ust. § 12, kdy v rámci správního řízení byla zjištěna její důvodná obava z pronásledování ze strany soukromých aktérů. Rovněž vyšlo v průběhu správního řízení najevo, že státní orgány nebudou schopny poskytnout před tímto pronásledováním ochranu. Žalobkyně především shledala pochybení ve vnitřním rozporu závěrů učiněných žalovaným, jež neshledal důvod pro udělení azylu dle ust. § 12 zákona o azylu v této věci a to v rozporu se zjištěným spisovým materiálem. K uvedenému odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen **NSS**) ze dne 26.3.2008 č.j. 2 Azs 71/2016, z něž vyvozovala fakt, že pro udělení azylu postačuje pouze tzv. přiměřená pravděpodobnost, přičemž správní orgán se měl dopustit ignorováním této judikatury vychýlení důkazního břemene v neprospěch žalobkyně. Rovněž shledala pochybení správního orgánu, když ji neudělil humanitární azyl dle ust. § 14 zákona o azylu s odkazem na judikaturu obsahující způsob, jímž se má správní orgán, potažmo soud v případě udělení humanitárního azylu řídit a jímž se správní orgán neřídil a zatížil tak rozhodnutí nepřezkoumatelností. Dále žalobkyně tvrdila porušení ust. § 14a odst. 1 a 2 písm. b) zákona o azylu, kdy se žalovaný nesprávně vypořádal s neudělením doplňkové ochrany především z důvodu pronásledování ze strany soukromoprávních subjektů, kdy státní moc ji neochrání před tímto pronásledováním. Především poukázala na fakt, že pro naplnění podmínek aplikace ust. § 14a odst. 1 a 2 písm. b) postačují hrozby mučení či krutého zacházení nižší intenzity. Na samý závěr namítala pochybení, pokud žalovaný neudělil doplňkovou ochranu dle ust. § 14a odst. 1 a 2 písm. d) a to především v souvislosti s nedostatečným vypořádáním neudělení, kdy bylo pouze konstatováno, že případné vycestování nebude představovat rozpor s mezinárodními závazky České republiky (dále jen **ČR**), což dále doplnila odkazem na judikaturu NSS. Závěrem navrhla zrušení napadeného rozhodnutí ze dne 21.9.2018 a vrácení věci žalovanému, požadována byla i náhrada nákladů řízení bez specifikace. (K žalobě připojila kopii napadeného rozhodnutí a plnou moc.)

2. **Napadeným rozhodnutím ze dne 21.9.2018 č.j. OAM-353/ZA-ZA11-HA10-2018** žalovaný rozhodl tak, že mezinárodní ochrana se žalobkyni neuděluje podle § 12, §13, §14, §14a a §14b zákona o azylu. Z odůvodnění rozhodnutí vyplývá, že žalobkyně dne 20.4.2018 podala žádost, v níž uvedla, že žádá o udělení mezinárodní ochrany, protože chce získat legální pobyt na území ČR, poněvadž zde chce zůstat z ekonomických důvodů, má dvě malé děti, její manžel je nemocný, není schopný nikde pracovat a nepobírá od státu žádné sociální dávky.

K podané žádosti dne 25.4.2018 při pohovoru za přítomnosti tlumočníka vietnamského jazyka dále mimo jiné uvedla, že je státní příslušnicí Vietnamské socialistické republiky (dále jen **Vietnam**), vietnamské národnosti a je bez náboženského vyznání, hovoří vietnamsky. Nikdy nebyla členkou žádné politické strany ani jiné organizace. Je vdaná, má dvě děti, manžel V.H.T., nar. ... st. přísl. Vietnamu, a děti T.V.A.T., nar. ... a D.Q.T., nar. ..., žijí všichni ve Vietnamu. V ČR pobývá od roku 2008, z vlasti do ČR naposledy přicestovala autobusem z Nghe An - Vinh do Hanoje a letecky přes Frankfurt nad Mohanem do Prahy v roce 2017. V dřívější době nikdy nenavštívila žádný jiný stát Evropské unie (dále jen **EU**), pouze ČR. Rovněž nedisponovala uděleným vízem či

povolením k pobytu v jiném státě, pouze v ČR; o mezinárodní ochranu v ČR žádá prvně. Dále uvedla, že poprvé do ČR přicestovala v roce 2008 za účelem práce a výdělků na základě pracovního víza. Pochází z části Vietnamu, kde je nepříznivé počasí a silné povodně. Nemá tam šanci získat žádnou práci. Pokud nějakou získá, výdělek je tak nízký, že nepokryje její životní náklady. Její manžel je nemocný. V roce 2007 vyslechla od známých, že v ČR je možnost výdělků. Do jiné části Vietnamu je problematické se přestěhovat s celou rodinou. Bylo těžké pro ni vycestovat samostatně do světa za výdělkem a nechat nemocného manžela s dětmi doma. Vypůjčila si hodně peněz, aby si vyřídila povolení k pobytu v ČR.

Správní orgán zjišťoval, z jakého důvodu přišla o povolení k legálnímu pobytu v ČR. Žadatelka uvedla, že nehovoří česky, proto podala žádost o prodloužení legálního pobytu v ČR prostřednictvím zmocněnce. V průběhu řízení obdržela dopis, ale zmocněnec zapomněl podat odvolání proti správnímu rozhodnutí. Tehdy pracovala na základě pracovní smlouvy s jinými Vietnamci. Všichni dostali správní rozhodnutí, proti kterému podali odvolání a následně všichni získali prodloužení legálního pobytu v ČR. Jedině ona ho nezískala, protože její zmocněnec nepodal odvolání proti správnímu rozhodnutí. Záležitostí s legálním pobytem v ČR pověřila blíže neurčeného právního zástupce. Výsledek jeho práce byl, že získala povolení pobývat legálně v ČR do dne 20.4.2018. V cestovním dokladu má vlepen výjezdní příkaz s datem platnosti do 20.4.2018, ale z ČR nevycestovala, protože doufala, že získá povolení k legálnímu pobytu. Neví, jakým dalším způsobem než žádostí o mezinárodní ochranu si může legalizovat pobyt v ČR. V této věci spoléhá na právního zástupce. Za svého pobytu v ČR třikrát navštívila Vietnam. Poprvé to bylo v roce 2012, 2013 (kdy její rodiče byli těžce nemocní). Naposledy to bylo na konci roku 2016 a do ČR se vrátila v březnu roku 2017. Ve vlasti neměla nikdy žádné problémy, v ČR nemá žádné rodinné příslušníky.

Žalovaný při posouzení žádosti o mezinárodní ochranu žalobkyně vycházel především z jejích výpovědí učiněných v průběhu azylového řízení vedeného pod č.j. OAM-353/ZA-ZA11-2018 a dále z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv ve Vietnamu. Veškeré uvedené informace jsou součástí spisového materiálu.

Správní orgán zjišťoval, zda by byla po návratu do vlasti žalobkyně něčím ohrožena, k čemuž sdělila, že ztratí možnost výdělků a možnost uživit rodinu. Pochází z nejhoršího kraje ve Vietnamu. Neví, jak by splácela dluh, který tam má. Dluží v přepočtu 500 tisíc Kč. Peníze si půjčila k úhradě studia dětí a léků pro manžela. Pokud nebude dluh splácet, věřitelé jí mohou ublížit. Pokud se věřitelé dozvědí, že přišla o legální pobyt v ČR a bude se muset vrátit do vlasti, budou zlí a mohli by jí ublížit. Neví přesně, kdo jsou věřitelé, protože peníze si půjčil její manžel. Upřesnila, že její povinnost je vydělávat a dluh uhradit. Udělá vše, aby její rodina byla v pořádku. Je připravena obětovat všechno. I když si peníze nevypůjčila ona, ale její manžel, je to dluh její rodiny. Věřitelé jsou schopni udělat všechno, aby peníze dostali zpátky. Nemá se na koho obrátit a požádat v této věci o pomoc. Všichni kolem ní jsou chudí a sami nemají z čeho žít. Nikdy ve vlasti neměla problémy se státními orgány, ale neexistuje tam z jejich strany žádná pomoc. Ve Vietnamu nejsou žádné jistoty a nejsou tam lidská práva. Nemá potřebné finanční prostředky, aby se mohla přestěhovat do jiné části Vietnamu. Nebylo by to řešení, protože věřitelé by je našli všude. Má strach o děti, které by mohli unést. Mohli by se stát obětí obchodu s orgány. Správní orgán zjišťoval, proč si žadatelka myslí, že její děti by mohly být uneseny a mohly by se stát oběťmi obchodu s orgány. Uvedla, že všude hrají roli peníze, kdo má peníze, ten má moc a

oni jsou chudí a nic nezmůžou. Její manžel má zdravotní problémy se srdcem a astma. Jiné důvody, které by ji vedly k odchodu z vlasti či k podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany, neuvedla. Neuvedla taktéž žádné další skutečnosti, které by měl správní orgán ve svém rozhodnutí zohlednit, pouze sdělila, že si přeje získat povolení k legálnímu pobytu v ČR, aby zde mohla pracovat a zabezpečit svou rodinu. Je schopna obětovat cokoliv, aby zde mohla zůstat a ochránit svou rodinu. Proto žádá správní orgán o pomoc. Zároveň ke svému správnímu řízení o udělení mezinárodní ochrany nedoložila ani žádné písemnosti. Protokol o pohovoru nechtěla zpětně přetlumočit, bez připomínek jej podepsala. V podrobnostech žalovaný odkázal na výpověď v protokolu o pohovoru.

V průběhu správního řízení bylo objasněno, že tvrzeným důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany je legalizace pobytu na území ČR, poněvadž si žalobkyně přeje zde zůstat z ekonomických důvodů, jelikož z ČR finančně podporuje svou rodinu ve vlasti. Návrat do země původu odmítá kvůli dluhu, jenž ve vlasti má, a který by nebyla schopna splácet. Současně se po návratu do vlasti obává násilného jednání věřitelů.

Žalovaný nedospěl k závěru, že by žalobkyně byla ve vlasti pronásledována pro uplatňování politických práv a svobod ve smyslu ustanovení § 12 písm. a) zákona o azylu, a že by žalobkyně mohla ve vlasti pociťovat odůvodněnou obavu z pronásledování z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu. Ze správního řízení ani nevyplývá, že by v ČR byl udělen azyl některému z rodinných příslušníků žalobkyně ve smyslu § 13 zákona o azylu. Také žalovaný konstatoval, že v průběhu řízení nezjistil zvláštního zřetele hodný důvod pro udělení azylu podle § 14 zákona o azylu a dospěl k závěru, že žalobkyně nesplňuje zákonné podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu a nesplňuje důvody pro udělení doplňkové ochrany podle § 14b zákona o azylu. Závěrem bylo uvedeno, že v případě žalobkyně nebyly naplněny podmínky zákona o azylu pro udělení mezinárodní ochrany, proto jí nebyla udělena.

3. **Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě dne 28.11.2018** popřel oprávněnost podané žaloby a nesouhlasil s ní, neboť neprokazuje, že by se dopustil porušení některého ustanovení správního řádu či zákona o azylu; současně odkázal na obsah správního spisu, zejména na žádost o mezinárodní ochranu, výpověď žalobkyně a shromážděné informace o zemi původu. Uváděný důvod žádosti o mezinárodní ochranu žalobkyně v průběhu správního řízení (ekonomický důvod), nepovažoval za důvody azylově relevantní a odkázal na judikaturu NSS, například na usnesení NSS č. j. 9 Azs 66/2017 - 28 ze dne 8. 6. 2017. *“Tvrdil-li stěžovatel, že se důvodně obává vycestování do své vlasti, neboť dluží vysokou finanční částku místním věřitelům a nebude schopen ji splácet, nejedná se o azylově relevantní důvod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu. Ekonomické důvody nejsou azylově relevantní pro udělení žádné z forem mezinárodní ochrany, ani doplňkové ochrany či humanitárního azylu.”* Jako další uvedl např. rozsudek č. j.: 5 Azs 37/2003, ze dne 22.1.2004, nebo rozsudek č.j. 7 Azs 187/2004, ze dne 24.2.2005. Žalovaný dále poukázal na fakt, že žalobkyně při provedení pohovoru dne 25.4.2018 uvedla, že se bojí, že by ji ti lidé, od kterých si půjčil peníze její manžel, mohli ublížit, pokud by nesplácela, avšak v rámci řízení o vyhoštění uvedla, že ji v návratu do Vietnamu ničeho nehrozí. Žalovaný k žalobkyni uplatněné žalobní námitce vážící se k aplikaci § 14 zákona o azylu uvedl, že důvody uváděné žalobkyní v průběhu správního řízení nepovažoval za zvláštního zřetele hodné a detailně se tím zabýval na straně 7 a 10 napadeného rozhodnutí. Správní orgán pak připomněl, že institut mezinárodní ochrany je institutem umožňujícím legální pobyt na území ČR zcela výjimečným a v žádném případě ho nelze zaměňovat nebo jím nahrazovat jiné formy pobytu upravených v zákoně o pobytu cizinců. Potřeba žalobkyně legalizovat si na území

ČR svůj další pobyt z důvodu obstarání finančních prostředků na úhradu dluhu, důvodem pro udělení mezinárodní ochrany není a nemůže být, neboť řízení o udělení mezinárodní ochrany v žádném případě nesupluje pobytové řízení cizinců. Žalovaný vyjádřil, že se nedomnívá, že by během řízení porušil ustanovení uvedených právních předpisů. V průběhu správního řízení o udělení mezinárodní ochrany žalobkyně neuváděla žádné důvody, pro které lze udělit některou z forem mezinárodní ochrany. Má tedy za to, že se v odůvodnění napadeného rozhodnutí dostatečně vypořádal se všemi skutečnostmi sdělenými žalobkyní a podrobně uvedl, na základě jakých skutečností rozhodl. Co do podrobností, žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, ze kterého vyplývá, jakými úvahami se žalovaný řídil při řešení případu a aplikaci právních předpisů, na základě kterých rozhodoval. Námitky uvedené v žalobě tak shledal žalovaný irelevantními a v podrobnostech plně odkázal na správní spis. Závěrem žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou v plném rozsahu zamítl.

4. **Ze zasláního správního spisu vedeného žalovaným v této věci** vyplývá, že skutečnosti uvedené v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí ze dne 21.9.2018 i ve vyjádření žalovaného ze dne 28.11.2018 odpovídají obsahu spisu. Podle protokolu o předání rozhodnutí bylo napadené rozhodnutí ze dne 21.9.2018 žalobkyni předáno dne 10.10.2018.
5. Podle **§ 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb.**, soudní řád správní (dále jen **s.ř.s.**), soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy (dále jen *správní orgán*). Při přezkoumání napadeného rozhodnutí je soud povinen přezkoumat napadený výrok v mezích žalobních bodů uvedených v žalobě (**§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.**). Ve věcech mezinárodní ochrany rozhoduje specializovaný samosoudce, který má práva a povinnosti předsedy senátu (**§ 31 odst. 2, 3 s.ř.s.**).
6. **Ústního jednání konaného dne 21.3.2019** se zúčastnil zástupce žalobkyně a zástupce žalovaného. *Zástupce žalobkyně setrval na podané žalobě a odkázal na její písemné vyhotovení ze dne 18.10. 2018 a závěrem navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, zároveň navrhl, aby soud přiznal žalobkyni náhradu nákladů řízení. Zástupce žalovaného závěrem navrhl zamítnutí žaloby v plném rozsahu pro její nedůvodnost a nepožadoval náhradu nákladů řízení.*
7. Podanou žalobou se žalobkyně domáhala z důvodů v ní uvedených zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 21.9.2018, ale soud z níže uvedených důvodů shledal, že žaloba není důvodná.
8. Dle **§ 12 zákona o azylu** „Azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.“
9. Podle **§ 13 odst. 1 zákona o azylu** „Rodinnému příslušníkovi azylanta, jemuž byl udělen azyl podle § 12 nebo § 14, se v případě hodném zvláštního zřetele udělí azyl za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12.“

10. Dle § 14 zákona o azylu „Jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.“
11. Podle § 14a odst. 1 zákona o azylu „Doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.“
12. Dle § 14a odst. 2 zákona o azylu „Za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, vážné obrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.“
13. Podle § 14b odst. 1 zákona o azylu „Rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany se v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení.“
14. Soud nejprve odkazuje na rozsudek NSS ze dne 24.2.2005, č.j. 7 Azs 187/2004-94, který uvádí, že: „Azylové řízení je prostředkem poskytnutí ochrany těm příslušníkům cizích států, kteří jsou na území státu původu vystaveni pronásledování ve smyslu tohoto zákona nebo kteří mají odůvodněný strach z takového pronásledování. Je patrné, že zákonodárce nekonstruoval toto řízení jako prostředek k legalizaci pobytu na území ČR či jako možnost získat zde pracovní povolení. Jestliže tedy stěžovatel žádá o legalizaci pobytu v České republice, bude se muset podrobit režimu jiného zákona. Právní úpravu o pobytu cizinců na území ČR obsahuje zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR, v platném znění, jehož institutů měl žadatel možnost využít a které dříve i úspěšně využíval.“ V souvislosti s tím poukazuje na tvrzení obsažená v žádosti o mezinárodní ochranu, kde žalobkyně uvedla: „Přišla jsem o pobyt v ČR. Už deset let žiji v ČR a chci tu zůstat. Přišla jsem požádat o azyl, abych mohla získat pobyt na území ČR.“ Již z uvedeného je nutné pohlížet na žádost žalobkyně jako účelově podanou za účelem zajištění pobytového oprávnění. Nutno dodat, že pro takový účel je zde zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR, namísto zákona o azylu.
15. V případě námitky směřující k neudělení mezinárodní ochrany dle ust. § 12 odst. 1 a 2 zákona o azylu, se soud ztotožnil s názorem žalovaného. V daném případě nejsou splněny podmínky pro udělení mezinárodní ochrany, jelikož v případě žalobkyně se jedná o strach z pronásledování ze strany soukromých osob a to především z důvodů finančních, které si manžel žalobkyně způsobil dobrovolně, bez nátlaku a z vlastní vůle, avšak je pochopitelné, že jej žalobkyně chápe jako dluh celé rodiny, který je nutno splatit, než pouze jako dluh manžela. Přesto tato skutečnost nemůže změnit nic na faktu, že za tímto účelem nelze udělit mezinárodní ochranu. Soud dále poukazuje na to, že žalovaný postupoval v souladu s rozhodovací praxí s odkazem na judikaturu NSS, konkrétně na rozhodnutí ze dne 21.12.2005 č.j. 4 Azs 63/2005-55 „Důvodem pro udělení mezinárodní ochrany formou azylu (§ 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu) není, odešel-li žadatel ze země původu pro obavy ze msty soukromé osoby (věřitele, jemuž nesplatil dluh), nadto za situace, kdy vybrožování ani neoznámil policii.“ Dále se odkazuje na rozhodnutí NSS ze dne 26.4.2007 č.j. 7 Azs 14/2007

a ze dne 20.12.2005 č.j. 4 Azs 66/2006, kdy uvedená rozhodnutí vyjadřují postoj, který soudní praxe zaujímá k daným okolnostem udělení mezinárodní ochrany v návaznosti na § 12 zákona o azylu. K žalobkyní namítané judikatuře „přiměřené pravděpodobnosti“ soud připomíná, že související judikaturu je zcela jistě povinno brát na zřetel, avšak v daném případě je již samotná forma pronásledování žalobkyně vyloučena z důvodů, pro které je možné mezinárodní ochranu udělit, nelze tedy na nereflektování uvedené judikatury nahlížet jako na její porušení.

16. K námitce žalobkyně, že žalovaný pochybil, pokud ji neudělil humanitární azyl dle § 14 zákona o azylu, soud uvádí, že ze spisového materiálu vyplývá, že žalobkyně o azyl požádala zejména proto, že chce zůstat na území ČR a to z důvodu, aby zde mohla vydělat finanční prostředky k úhradě dluhu v domovském státě. V daném případě soud vycházel z rozhodnutí NSS ze dne 20.12.2005, č.j. 2 Azs 36/2005-48, v němž je uvedeno, že *„správní orgán uděluje humanitární azyl (§ 14 zákona o azylu) v mezích svého správního uvážení; na udělení této formy azylu nemá žadatel subjektivní právo. Rozhodnutí o neudělení humanitárního azylu není sice vyloučeno ze soudního přezkoumání, ale soud se rozhodnutím může zabývat jen v omezeném rozsahu, totiž z hlediska posouzení, zda v řízení nedošlo k vadám, které mohly mít za následek nezákonné rozhodnutí (§ 78 odst. 1 s.ř.s.), tedy z hlediska dodržení práva na spravedlivý proces.“* Dále soud poukazuje na rozhodnutí NSS ze dne 19.7.2004, č.j. 5 Azs 105/2004-72, v němž je uvedeno, že *„ust. § 14 zákona o azylu je kombinací neurčitého právního pojmu a správního uvážení, kdy neurčitým právním pojmem je "případ zvláštního zřetele hodný" a vlastní rozhodnutí správního orgánu vyjádřené slovy "lze udělit humanitární azyl" představuje správní uvážení.“* Ze správního spisu vyplynulo, že žalovaný zkoumal, zda v případě žalobkyně nebyly dány důvody pro udělení humanitárního azylu, a dospěl k závěru, že tomu tak není. Udělení humanitárního azylu spočívá na volné úvaze příslušného správního orgánu a rozhodnutí o něm přezkoumává soud pouze v omezeném rozsahu. Správní orgán řádně zjistil a posoudil jak osobní situaci žalobkyně, tak i stav v její zemi, a pokud sám z toho nedovodil důvody pro udělení humanitárního azylu, je takové rozhodnutí v jeho pravomoci.
17. Žalobkyně rovněž namítala, že ji nebyla udělena mezinárodní ochrana dle § 14a odst. 1 a 2 písm. b) zákona o azylu. Dle názoru soudu s ohledem na shora uvedené žalobkyně nesplnila podmínky uvedeného ustanovení, proto se soud ztotožnil s názorem žalovaného. Soud dále konstatuje, že nebyly shledány důvody pro udělení mezinárodní ochrany dle ust. § 14a odst. 1 a 2 písm. b) a to především z důvodu, že hlavním tvrzeným důvodem udělení mezinárodní ochrany má být strach z pronásledování ze strany soukromých osob, kterým manžel žalobkyně dluží peníze. K tomuto soud odkazuje na ust. § 2 odst. 6 zákona o azylu, který definuje, kdo může být původcem hrozící vážné újmy žalobce. Dané ustanovení zákona sice připouští možnost pronásledování ze strany soukromé osoby, uvádí však, za jakých podmínek je takové pronásledování ze strany soukromé osoby možno považovat za důvod pro udělení mezinárodní ochrany. Tímto důvodem je především, že stát nebo jiná organizace ovládající stát, není schopna zajistit ochranu před pronásledováním nebo hrozící vážnou újmu. To se však žalobkyni prokázat nepodařilo, jelikož v zemi původu o tuto ochranu nepožádala a dle zjištěných informací o zemi původu žalobkyně žalovaným, ač nelze nazvat situaci ve Vietnamu za zcela totožnou s Evropskými standardy, není důvod obávat se o tuto ochranu požádat. Soud tedy neshledal ani tuto námitku důvodnou.
18. V neposlední řadě soud uvádí, že žalovaný se v průběhu správního řízení zabýval i situací ve Vietnamu, když uvedl, že mu není známa skutečnost, která by svědčila o tom, že by žalobkyně mohla být vystavena pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu

nebo že by ji hrozila vážná újma podle § 14a zákona o azylu. Tyto skutečnosti žalovaný uvedl na základě materiálů týkající se politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv ve Vietnamu. Jmenovitě žalovaný vycházel: z výpovědi žalobkyně, informace z Cizineckého informačního systému (CIS) a dále z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv ve Vietnamu. Konkrétně vycházel z Výroční zprávy Evropské unie o lidských právech a demokracii ve světě za rok 2016 – Vietnam ze dne 16. října 2017, Informace OAMP, Bezpečnostní a politická situace v zemi ze dne 10. listopadu 2017, zprávy Mezinárodní organizace pro migraci (IOM), Údaje o zemi Vietnam, květen 2017, Výroční zprávy Human Rights Watch 2018 - Vietnam ze dne 18. ledna 2018, Výroční zprávy Amnesty International 2017/2018 - Stav lidských práv ve světě - Vietnam ze dne 22. února 2018 a zprávy Freedom House - Svoboda ve světě v roce 2017 - Vietnam z ledna 2017.

19. Soud tedy neshledal, že by žalovaný kladl žalobkyni jakékoli překážky v uplatnění důvodů žádosti, o všech svých procesních právech byla žalobkyně řádně poučena. Taktéž stav věci byl žalovaným zjištěn v souladu s požadavky § 3 správního řádu, když si opatřil materiály vztahující se k podané žádosti a aktuální informace o situaci v zemi původu žalobkyně a umožnil žalobkyni sdělit vše, co považovala za podstatné, v samotné žádosti, při poskytnutí údajů k žádosti a po seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí. Napadené rozhodnutí bylo přesvědčivě odůvodněno a je z něho patrné, z čeho správní orgán vycházel, jak svá zjištění hodnotil i k čemu jej tyto úvahy vedly. Vzhledem k tomu, že žádosti nebylo vyhověno z důvodu neexistence skutečně odůvodněných příčin pro udělení mezinárodní ochrany, žalovaný správně a v souladu se zákonem neudělil žalobkyni mezinárodní ochranu v žádné z jejich forem dle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu.
20. Vzhledem ke všem zjištěným skutečnostem soudu nezbylo, než **žalobu zamítnout jako nedůvodnou** ve smyslu § 78 odst. 7 s.ř.s., dle něhož soud zamítne žalobu, není-li důvodná (*výrok I. rozsudku*).
21. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, proto náhrada nákladů řízení nebyla žádnému z účastníků přiznána (*výrok II. rozsudku*).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.).

Plzeň 21. března 2019

JUDr. Alena Hocká v.r.
samosoudkyně